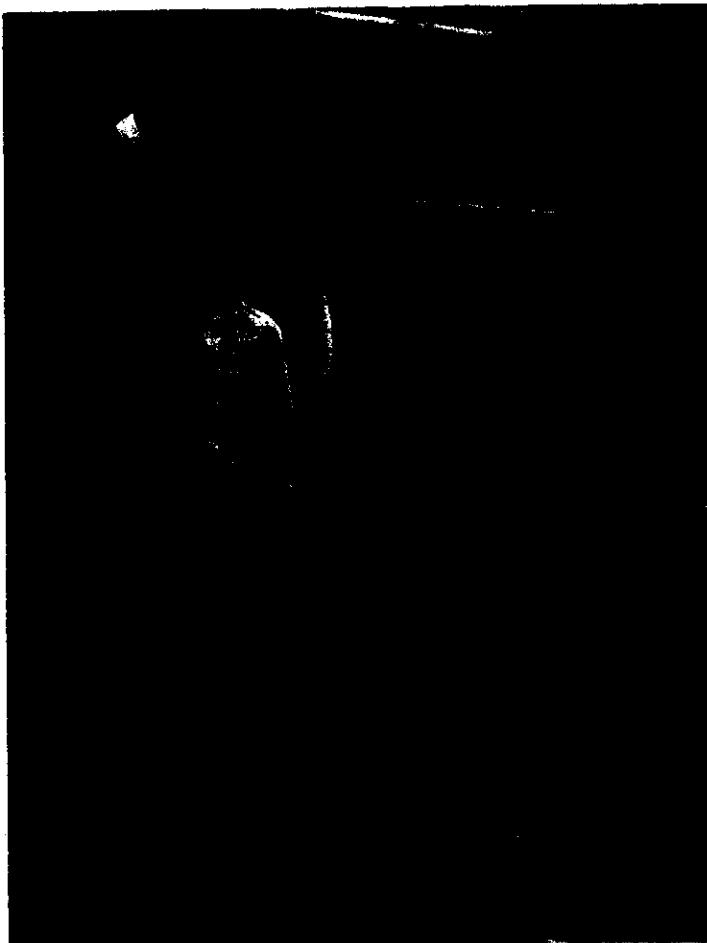

רישמה של שנה

בעבור מספר ימים הגיה הרביה את שיחת ל"ג בעומר עבור העיתון "אלגמיינער זשורנאל", והיא הופעה לאחר מכן בחוברת "לקוטי שיחות".

סיוון

"הם הבירוחו תקופה..."

מתשובות הרבי בחודש זה

לא' מעס肯yi אכ"ש באה"ק ששאל אם להענות להצעת אחת המפלגות החרדיות להופיע ברשימות בבחירה לכנסת הבאה, כתב הרביה:
"מהיכן שיתעסק במלאת החינוך שבזה יראה הצלחה מופלגה".

* * *

בימים חמי לחודש, לדין מהה"ק שהתבקש להתראיין בעיתון מסויים בנושא גירושים ושאל אם להענות לכך:
"ה"ה רב וכבר התחיל במצווה גדולה זו ומה השאלה עתה?!?"

* * *

לבחור מהה"ק שבא לכאן ושאל אודות מקום לימודיו בעתיד:
"ל恢זור לאה"ק
ושם יסתדר עפ"י הוראות המשפיע שי' דתו"ת דכחב"ז
אזכיר עה"צ".

* * *

בmeaning על הودעה אודות אשר שנפטרה בבית רפואה רמב"ם, ענה הרביה בשאלת (הנוסח לא מדוקין):
"האם יש מי שיאמר אחראית קדיש ומשניות, והאם לומדים רמב"ם
בבית רפואה רמב"ם?!"

* * *

בז"ץ לחודש, לא' העוסק בהפצת המעיינות, שהכנס לרביה רישמה של תורמים וסקומים שהבטחו לתת:
"אזכיר עה"צ שיבוא כהנ"ל בפועל ובתוספת וכו' ולפום צURA אגרא וכו'".

ש"ק פ' נושא, ב' סיון

כשנכנס הרב לסתפלת שחרית הודיע לריל"ג על התוועדות.

הרבי פתח בהסבירתו מעלה של יום זה, ב' סיון, בו נאמר לבניי "וְאַתֶם תָהִיו לֵי מֶלֶךְ כְהַנִים" וכפירוש בעל הטורים – "כהנים גדולים", כלומר, במתן תורה נהיה כל יהודי בבחין כה"ג. הרבי הסביר את החוראה, שעל היהודי להוסיף ולהתעלות בעבודתו תמיד עד לתכלית הקדושה – בחין גדול. אעפ"כ – המשיך הרבי – כאשר שכח"ג מצווה להיטמא ל"מת מצוה" כך ברוחניות – יש לצאת מדי אמות שלו – של תכלית הקדושה – לרחוב, לעסוק עם יהודים שהם בבחינת "מת מצוה" ולבנות מהם "לעבדיקע אייזן" עד שבחייב הכה"ג שבתם תהיה בגilioi.

בשיחה השני עמד על החוראה מפרשת השבוע – "נושא", שעבודה זו צריכה להיות בא��ן של "וניאת ראש". כן ביאר גם את החוראה משיעור חומש היומי – ה"סכך הכללי" דקרובנות הנשיאים – מורה על עניין האחדות שהוא ההכנה לקבלת התורה.

בשיחה השלישי דובר ע"ד השיעור היומי ברמבייס – הל' מילה (שהיא תחילת גירות) – הקשור למ"ת שממנו נלמדים דיני גירות. הרבי התעכב על סיום הל' מילה לגבי מעלה המילה "שנכרתו עלי" של עשרה בריתות", ואמר שהדברים יתבאו בlij נדר בהתוועדות הבאה.

מאמר (כען שיחה) ד"ה "כה תברכו את בניי".

בשיחה הרביעית שאל בפרש"ז (ה, ז) ; בלקוטי לוי"ץ ובפרק אבות (רפ"ו).

בהמשך השיחה, הזכיר הרב את ה"פגישה" המתקיימת בשבת זו בנושא טהרת המשפחה. בהקשר לכך הדגיש הרב את חשיבותה של מצות "פרו ורבו" שיש לקיימה ללא כל חשבונות, והיא מהווה את השלימות באחדות האיש והאשה ע"י לידת הילד ש"שם נעשה בשרס אחד". הרבי הסביר שתכלית הנישואין אינה רק לבוא לשילימות עלה יותר, אלא שהאיש והאשה בפ"ע אינם אלא "פלג גופא" ורק ע"י הנישואין נהיות מציאות שלימה [הרבי הוסיף, שהביתו "פלג גופא" שימושתו שהם שני צאים שווים, מדויק, למורות שהשליטה נתנה בידי האיש, כיון שה"ז כמח ולב שלכ"א תפkickו וחשיבותו אלא שמכורה שהשליטה תהיה בידי אחד מהם].

כדי לקשר כינוס זה עם עניין של שמחה מההתוועדות – מזג הרב בסיום השיחה משקה למאמרי ה"פגישה": פרופסור חנוכה שי, והרב ישראל דערון שי (הרבי נתן לו גם חתיכת מזונות באמרו, שניתן מהה גם לזוגתו). אח"כ סימן גס לר"ד שי רסקין לgest, ולאחר מכן נתן גם לו "לחיים", ונתן את בקבוק המשקה לפרופסור חנוכה שי.

לענין ה"מעמדות", הורה להזכיר את הזמן והמקום בו ערך הסעודת ונתן בקבוק משקה להרבה משה פנץ הכהן שי' כ"צ.

בשיחה החמישית הסביר את הביאור בפרש"י ובלקוטי לוי"צ. בביואר בפרק אבות הדגיש הרביה את ההוראה "שנו חכמים בלשון המשנה" שתפקיד החכמים להשתדל בדבריהם יהיו מובנים לתלמידים וקשר זאת לחיבו של הרמב"ם שכטב את ספרו בלשון המשנה באופן "שייהו כל הדינים גלוים לקטן ולגדול" [אגב, אמר הרביה, אודות לשון זה של הרמב"ם – אעשה "שורעס" בעזה"י בהתוועדות דחג השבעות]. בהקשר לכך, הסביר הרב שיש למדוד עם התלמידים תקופה פשוטה של דברים, ולא להרגילים בראיבוי פלפולים וشكוו"ט באופן ד"שפאלתן א האר אוון צוזאמען בגין א ואנט מיט א ואנטן" (באופן ד"לבקווע שעירה", ולאחר מכן עם קיר) היפך פשוט של דברים.

בהקשר לכך, אמר הרב ש"חדר" היו מספרים אודות "ראש ישיבה" גדול שדרכו הייתה לפלפל בדברי הרמב"ם וכאשר הגיע לבית-דין של מעלה וסיפר כיצד תירץ את דברי הרמב"ם בכוכ"כ תירוצים – עשרה פירושים בכל עניין – שלווה. מנין לך שפירושים אלו נוכנים, והшиб שיקראו לרמב"ם עצמו וישראלו! כאשר קראו לרמב"ם ואותו "ראש ישיבה" הריצה בפניו את חידושיו, שכמובן היו עוקומים. השיב הרמב"ם שכונתו הייתה בפשותות: נינה "ראש הישיבה" ואמר לרמב"ם – אם כוונך היא בפשותות, א"כ מיי קמ"ל?!!...

הרבי סיים בהוראה להוסיף בהכנות לקראות קבלת התורה, כולל השתדלות שלדי ישראל יהיו נוכחים בבית הכנסת בעת קריאות עשרה הדיברות.

הוראה לחוץ לנגן "יהי רצון ... שיבנהbihמ"ק", והזמין אודות אמרת ברכה אחרתה.

התוועדות הסתיימה בשעה 15: 5 (עריך).

יום א', ג' סיון

הרבי הגיע ל-777 בשעה 10: 50 בערך.

אחר "צ נסע ל"אוחל" וחזר בשעה 9: 30 בערך (למעלה משעה אחרי השקיעה).

יום ב', ד' סיון

לאחר תפילה ערבית (או רעב חג השבעות) נכנס הרבי להתוועדות. הרבי פתח בחשברת עניינו של חמשה בסיוון בו הקדימו ישראל נעשה לנשמע, שעי"ז נפעל חיבור של שני הענינים – "נעשה" – מעשה בפועל, עם "נשמע" – הבנה והשגה. בכך מודגשת גם אחדות ישראל, כיון שב"נעשה"

וב"נשמע" יש חילוקי דרגות ואילו בהקדמת נעשה לנשמע מתבטאת התמסורתו המוחלטת של יהודי לקב"ה שבזה שווים כל בניי. עליוי מיוחד באחדות זו, ביחס לאחדות שנפעלה בר"ח סיון "איש אחד בלבד אחד", בכך שבאה לידי ביטוי בדיבור ולא רק בלב.

לאחר השיחה ניגש אל הרביה הר' יוסף נימוטין שי' (יהודי שיצא מרוסיה לפני מספר שנים ועד צאתו שמר על ציון אביו של הרביה) ומסר לידיו מעטה, בה – כפי שמספר – הייתה תמונה מקברו של ר' לוי"צ נ"ע – אביו של – יבלחט"א – הרב שטיינט"א. הרב שוחח עמו מעט.

בשיחה השנייה דובר אודות הענין השני שבירום זה – ערוב והכנה לחג השבועות. הרביה הזכיר את הקושי – מהו החידוש בימי"ת והלא בניי למדו תורה עוד קודם לכן? אלא, החידוש במתן תורה הוא "ויזכר אלקים את כל הדברים האלה", שלמדו את התורה מהקב"ה בעצמו. מילא, כל קיום המצוות הוא לאחר למורי, כאשר חש שהקב"ה בעצמו עומד עליו ומצוותו לקיים מצוותיו.

בהמשך, הסביר הרביה את ההוראה מס' ט' ספה"ע [באופן ד"שבע שבתות תמיימות]; ההוראה מפ' נשא שקורין השנה לפני חגא"ש; הלימוד משיעור החומש היומי אודות פטח שני. הורה לשיר את הניגון שלפני המאמר ואמר מאמר ד"ה "וספרתם לכם וגוי".

סיפורות נכנס הרביה לתפלת מנוחה (בביחמ"ד לעללה), ונעמד משמאלו לארון הקודש, כבימות החול. הדבר ה' בהפתעה, כך שהכסא לא הוכן, והרבא רק לקרה חזרות הש"ץ.

בזמן הדלקת הנרות יצא הרביה לבניין הספרי, וחזר עבורי דקות סיפורות. מספר דקות לאחר תפלה ערבית – ליל יו"ט – יצא הרביה והלך בספרי.

* * *

לביקשת מערכת עיתון "כפר חב"ד" הוואיל הרביה להגיה, מספר ימים לפני החג, קטע משיחות يوم ב' דצמבר' ש Ashton (מתוך ההנחה בלה"ק), בה עורר אודות "תיקון טעות" שהשתרשה ברוב המהדורות של "תיקון ליל שביעות". הדבר אף פורסם, כמוועה מטעם המזוכירות, בעיתון "אלגמיינער זשורנאלאי".

יום ד', ו' סיון, א' דצמבר' ש

בתפלת שחרית החל הר' זלמן שי יפה מאנגלי (דמות מוכרת ב-770) לנגן "האדרת והאמונה", והרביה עוזד את השירה בידו הק'. הרביה נהג כך ברוב הפעמים, כאשר שרז' בשום התפלה "ושמחות" ו"шибנה".

התהלהוכה

מבعد מועד, שקדzo התי' הממנונים על הכנסת התהלהוכה. כנהוג, תהלוכת החג השבעות היא לשוכנות "בורו פארק" ולפניהם החג כבר תואם כל הפריטים עם רבני וגבאי בתיה הכנסת כשלכל אחד נקבע נואם מתאים, וכיו"ב. לקרהת החג תלו ב-770 רשימות מסודרות (באמצעות מחשב) על פיהם ידע כל נואם את כתובות בית הכנסת בו ידבר, מספר המתפללים במקום וכל השאר.

לאחר תפלה מנוחה, שהתקיימה בביבה"ד הגדל (בשעה 45:5 בערך), הסתדר כל הקהל מוחץ ל-770, לתהלהוכה. עבורי מספר דקות יצה' רביה לפתח "770" ובמבטיו הק' סקר את ההולכים, כשמפעם לפעם מהא כפיים להגברת השירה. כך עמד הרביה עד שתהלהוכה נעלמה מעינו.

למרות הרשב המכבד צעד הקהל כולם, זקנים עם נערים, לכיוון שכנותה היעד – בоро פארק, מהלך של שעתיים בערך. התהלהוכה לוותה בנידות משטרה ומסוקים.

בשעה 10:00 בערך יצאה התהלהוכה בדרך מboro-פארק, חזרה. כשגיאו חלק גדול מהקהל ליד בניין הספרי בשירה וריקודים, יצא הרביה למרפסת הספרי ובמשך מספר דקוט עמד מלא קומתו ועוזד בידו הק' את השירה. אחר חזר לחדרו.

ע"פ השמועה, אמר הרביה, לאחר מכן יצא לקבל פניהם, וחלק גדול מהקהל

אחרי המאמר ניגש ר' חיים פארו מאנגלי ומסר לרבי שלשה ספרי תניא שהודפסו ונרכבו לא מכבר בליברפול (אנגליה) וכן קופסה שבה 'מפתח' של "מכון לוי יצחק" באנגלי. הרבי נטל את הדברים והניחם על יד סייזרו (בסיום התהועדות, הכנסים הרבי לשקיית הדולרים וריל"ג לקחם עמו).

בשיכחה השלישי הזוכר שוב אודות ההשתדלות שכל ידי ישראל ישמעו קריית עשה"ד בחגה"ש; עוזר אודות סיפוק צרכי החג לנוקקים, ראוי לעשות כן גם לקרהת חגה"ש; הזכיר אודות עשרה המבצעים ולימוד הרמב"ם.

בהקשר לשיעור היומי ברמבי"ם, ביאר הרביה את שייכות הפסוק "נחלתי עדותיך לעולם כי ישוון לבי המה" לפגירת ספר זמינים. הרבי אמר שבזה מודגש כי דזוקא מצות אלו, שאנו חייבים תמידי, נעשים באופן של "נחלתי עדותיך לעולם", מצות אלו הם חלק מהתורה – מורשה, ומצוות באופן ד"לועלם", שפעולתם והשפעתם על ימי השנה כולה.

כו הזכיר את תחילת השיעור היומי "モורר להתחיל מלאה עבר שבת ע"פ שהוא נגמר מאליה בשבת" וביאר זאת ברוחניות, שהתחילה המלאכה – מעשינו ועובדינו בזמן הגלות – נעשית על ידינו. וגמר המלאכה יהיו ע"י הקב"ה בשבת – יום שכלו שבת ומונחה.

לאחר שנגנו, אמר הרביה, כיון שהי' התפלה ותורה, נסיים את החתועדות ע"י חלוקת שטרות של דולר כדי לתתם לצדקה.

הורה לחזן לנגן "יהי רצון ... שיבנה ביהמ"ק" ועוזד את השירה במחיאות כפיים.

לאחר מכן פנה הרביה לרב שבתאי כץ (מדרום אפריקה), ודיבר עמו מספר דקות.

בעת חלוקת הדולרים לטניקיסטים (שבعرو, כרגיל, על הבמה) ניגש מישחו ועלה מול הרביה, הרביה פנה אליו ושאל (בקול) אם הוא טניקיסט הלה ענה, לא (כנראה שלא ידע מה מדובר) והחל לרדת, הרביה פנה אליו שוב, ובחיקוק נתנו לו דולר.

קדום צאטו חתihil הרביה לנגן "כי בשמחה תצאו".

יום ג', ח' סיון, ערב חג השבעות

כשהגיע הרביה לבוקר ל-770 פגש במר. א.ס. (מאנו כדורסל לשעבר הנוגג לבוא מפעם לפעם מעתה, משתתף בחתועדות – ונוכחותו מורגשת מאחר והוא נוהג למchoice כפיים בחזקה, ולנופף בידו בשמחה) ושאל אותו אם ה' איש בחתועדות? הוא השיב שלא ידע מכיון, אך ישחה כאן בחג אי'יה.

ఈ' נסע הרביה ל'אוהל' וחזר בשעה 15:7 (לערך). לאחר דקות

בצורה לא רגילה!

במשך לדברים אודות ה"תהלוכה", הקשורה גם להפצת המעיינות, עורר הרבי בשיחה השילשית אודות ההשתדלות להדפיס את ספר התניא בכל מקום. הרבי ציין שהדבר התקבל באופן שלמעלה מן המשער ומיד יום ביום מודפסים ספרי תניא במקומות נוספים [כדוגמא הזכיר גם ספר תניא שנדפס באה"ק בשלוש ימי הגבלה – ובדברו על-כך קירב הרבי את התניא שנדפס באה"ק בשלוש ימי הגבלה]. אמר הרבי, נותרו עדיין מקומות רבים שמוגרים בהם אליו], ייחד עם זאת, אמר הרבי, נותרו עדיין מקומות רבים בעניין יהודים ולא הדפיסו בהם עדיין את הספר. הוא הוכיח על כך שהעיסוק בעניין לא נעשה בזריזות מספקה, ואמר שעל אלו שנתרמו לעסוק בכך, לשוטז את בחרתנו". לאחר שהקהל שר ניגנו "שלש תנוועות" (המייחס לבעש"ט, הרב המגיד ואדמזה") על פי הוראותו, פתח הרבי ב��oreiro הקשר של מתן תורה עם עניינים של דוד המלך והבעש"ט שננטלקו בחג השבעות. הרבי הדגיש גם את המכנה המשותף של משה ורבינו (על ידו ניתנה התורה), דוד המלך והבעש"ט שהוא אהבה והחיבה לכל אחד מישראל. ההוראה היתה להוסיף בלימוד התורה (משה ורבינו), בעבודת התפלה (ענינו של דוד המלך) ובלימוד והפצת תורת החסידות (ענינו של הבעש"ט).

במשך השיחה, בישר הרבי על הדפסת ספר התניא בקטיר, ביתר מקרים. הרבי סיפר כי למרות שענני היוזם אין כ"כ "מקובל" שם, בכל זאת התייחסו לדבר באופן חיובי והיכרו בשוץ וטובה עבורים, עד שהביעו תוויה על שיזיכו אותן בהדפסת ספר קדוש! הרבי הוסיף שניתן ללימוד מכאו, בכל-שכנן וקל-וחומר, עד כמה מתקבל הדבר אצל אומות העולם, כאשר מדברים עם אודות קיומ' ז' מצות בני נח. בהקשר לכך, העיר, שיש ככל המתוועחים שלא לעסוק בעניין זה (של השפעה על אואה"ע), בסלוף את דברי הרמבי"ם ע"י פירושים שונים ומשונים, וכל זאת מכיוון שאינם יכולים להסבירים להצעה שבאה ממשחו אחר!

כדוגמא לתופעה זו, ספר הרבי אודות יהודי דתי העוסק בחינוך שתפקידו לדבר עם תלמידות על הדלקת נרות ש"ק, אך נמנע מכך בשם עוצת היצר הרע שאמר לו: "היתכן, ישנו יהודי בניו-יורק שבא עם "המצאה" שילדתו קטנה תדלק נרות שבת, ואם כן, אם תלמידה שלך תדלק נרות שבת ישנו חשש שמייחדו חשוב שהנק נשמע לדבריו...!"

הרבי סיים בתקווה שהמוספר אודות הדפסת התניא במקומות שהוא נס שלמעלה מן הטבע, יהווה דוגמא חייה לכל העוסקים בכך.

לאחר שיחה זו, הורה הרבי לשיר את הניגון שלפני המאמר ואמר מאמר ד"ה "קרוב ה' לכל קוראי וגוי".
בשיחת הרבי עירית, עורר הרבי אודות המבצעים ואודות לימוד שיעורי חת"ת.

בשותפות ב"כינוס תורה" המתקיים באסרו חג, ביאר הרבי עני ברמבי"ם בסוף הל' מילה (כמה שאלות אותן עורר בתוועדות ש"פ נשא) וכן בשיעור היומי, הל' שבת, עניין כתיבת שתי אותיות. כהקדמה לביאורים, הדגיש הרבי בהרחבה את כוונת הרמבי"ם בספרו, כפי שכתב בהקדמה,

עדין לא הגיע ל-770. הרבי ענה כי "ישלים" זאת בתוועדות.

(יצוין, כי גם קודם לכן חזרו כמה יהדים (מקום קרוב יותר), אף הם בשירה וריקודים. לשמע השירה שלח הרבי לשאל האס התהלוכה כבר חזרה).

יום ה' ז' סיון, ב' דחגה"

תפלת מנוחה התקיימה (בביהמ"ד למעלה), בשעה 30:7.

בשעה 10:8 נכנס הרבי לתוועדות, ובידו הק' – מלבד הסידור – ספר תניא בלתי כרוך. הרבי נטל ידיו הק' לשועדה. התחילו לנגן "אתה בחרתנו". לאחר שהקהל שר ניגנו "שלש תנוועות" (המייחס לבעש"ט, הרב המגיד ואדמזה") על פי הוראותו, פתח הרבי בﬁoreiro הקשר של מתן תורה עם עניינים של דוד המלך והבעש"ט שננטלקו בחג השבעות. הרבי הדגיש גם את המכנה המשותף של משה ורבינו (על ידו ניתנה התורה), דוד המלך והבעש"ט שהוא אהבה והחיבה לכל אחד מישראל. ההוראה היתה להוסיף בלימוד התורה (משה ורבינו), בעבודת התפלה (ענינו של דוד המלך) ובלימוד והפצת תורת החסידות (ענינו של הבעש"ט).

בשיחת השני, שאל הרבי מודיע מודגת בשיעור החומש השישי לימי מתן תורה (בשנה זו) דווקא נסicutת בניי מדבר סיני, שהיא לאורה היפך העניין של מ"ת, אותו מצין הר סיני על כך השיב הרבי שהיא הנונתת – תכלית מ"ת היא לפעול בעולם, אין להסתפק בלימוד התורה עם עצמו, אלא יש לנסוע מהר סיני כדי לעסוק בבירורו ענייני העולם! לאידך – המשיך הרבי – צריכה ההליכה להיות קשורה עם "הר סיני" – "ע"פ ה' יסעו".

הרבי המשיך ואמר שהדבר מתבטא ב"תהלוכה", כאשר יוצא יהודי מבית הכנסת שלו והולך לשמה יהודים בשחתת יו"ט, למרות שיודע שכותזה מכך לא יכול לעסוק בתורה כבדיע בזמנם זה. אבל כך, העיר הרבי, שישנים כלו חמפשים כיצד להשتمט מטירחה יתירה, ע"י שילכו לבית הכנסת הנמצא בקרוב מקום, כך שיוכלו לחזור לביתם בהקדום ולאכול סעודת יו"ט... הרבי התבטא ש"אווי ואבוי לפיקחות' שכוזו", שבמקומות לנצל את הפיקחות עברו ענייני קדושה, מנצלים אותה כדי להתחמק ממילוי שליוחתו של נסיא דורגו בשלימות. הרבי גם הוכיח על כך שישנים כלו שמנעים מהשתתף ב"תהלוכה" כיון שרואים את עצם בבחוי "זקן ונינה לפי כבודו"...

הרבי המשיך ואמר, שככל אלו שהשתתפו ב"תהלוכה" יאמרו "לחיכים" מתוך שמחה ו"שיטורעם", והשמחה שפורצת גדר תפוץ את הגדרים והמחשבות של אלו שלא השתתפו בתהלוכה ועד שזוכים לפראית גדרי הגלות וקיבלה פני משיח צדקנו.

ניגנו "מארש נפוליוו", והרביה הרבה לעודד את השירה בהנפת ידו,

כשניגנו את הפיאות הידוע "מי אל יבורך ישראל" הרבה הרבי לעודד את השירה ואף הפסיק את החלוקה לזמן מה, בעודו אווחז את החוסן ביד ימינו הניף הרבי את ידו השמאלית בתנועות נמרצות באופן יוצא מן הכלל! במשדי דקות ארוכות חזרו כולם בשירה אדרה שוב ושוב על המילים "מי אל יבורך ישראל"....

כשבער ר' א.ס. (ה"מאמו") עוזד הרבי בידו בחיק ובסמור פנים. בסיום החלוקה, בשעה 00:30 בערך, התישב הרבי לאמרות ברכה אחרונה, וטרם צאתו התחליל לנגן "כי בשמחה תצאו". לאחר כרבע שעה נסע הרבי לבתו.

יום ו ע"ק ח' סיון, אסרו חגת'ש

בשעה 00:15 אחריה'ץ החל (בביחמ"ד למעלה) ה"כינוס תורה". בתחילת חזר הרב יואל כהן שי על שיחת הרבי מאטמולו (שנאמרה כהשתתפות ב"כינוס"), ואח"כ השמיעו דברים מספר רבנים. באמצעות הכנוס הגיעו, לפחות, הרילג'שי ומסר פתק מאת הרבי אודות מדובר בהתווועדות על הצורך ללימוד את הרמב"ם בפשטות. בפתח היו כמה דיויקים בלי הרמב"ם בהקדמותו, ופרטים נוספים. לפי בקשת הר'ים שי מענטליק – נדחה המשך הכנס ליום א' – בכדי לאפשר להת' לנסוע למבצעים.

ש"ק, ט' סיון, פ' בהעלותך

כשנכנס הרבי לתפלת שחרית ציפו הכל להודעה על התווועדות (כבשנים הקדומות, שבת שלآخر חגגה'ש), אך הרבי לא הודיע דבר.

בסוף התפלה הכריז gabai את ההודעות הקבועות (וכן ע"ד "דיןער" של תו'ת ושל "צבאות השם" שיתקיימו ביום ראשון) ואח"כ עצר לרגע וחיכה לטימון מהרבי. לבסוף, החל להודיע בהיסוס על התווועדות. הרבי שהביט עליו כל העת, עשה בידו התקי סימן לתרמימה ואז הודיע על זמן תפלה מנוחה והרבי יצא מביהכנ"ס....

אחריה'ץ (בשעה 3:00 בערך) יצא הרבי בספרייה.

תפלת מנוחה, בשעה 00:08, התקיימה בבייהכנ"ס הגדל בגל קהל האורחים הגדל.

לאחר תפלה ערבית יצא הרבי לקידוש לבנה (כרגיל, ע"י סטנדר ומונורה). ואח"כ נסע לבתו.

יום א', י' סיון

בשעה 00:45 אחריה'ץ החל (בביחמ"ד למעלה) ה"כינוס תורה" – המשך ליום שני. בבייהכנ"ס השמיעו דברים מספר רבנים, ובסיום, ספר ר' ר' זי' יפה

שהדברים נכתבו באופן של "הלכות הלכות" ללא שקו"ט ופלפול ולא ציון ומקורות וטעמים, כדי "שייהו כל הדינים גלוים לקטו ולגדול". הרבי הוכיח בכאב על כך שבפועל מתפללים בדברי הרמב"ם מבל' למדן לאשרן על אחר, כאשר המגמה היא רק לחדר. הרבי התבטא שזו היפך רצונו של הרמב"ם שרצה שילמדו את דבריו פשוטים וכסדרם [הרבי הוסיף שדבר דומה קרה גם בלימוד החומר, תלמידים חומש רק עם ילדים קטנים, וכאשר מגיעים לכל הבנה בלימוד המשנה והגמר – מפסיקים ללימוד חמוש...]. הרבי סיים במלגה נוספת שבלימוד ס' הרמב"ם, שהוא – הלכות פסוקות בדוגמת המשנה, שעי'ז מקרים את הגאולה כמאורז'ל: "אין הגלויות מתכוונות אלא בזכות משניות".

לאחר מכן, שרו ע"פ הוראת הרבי ניגון חנינה; ניגון ד' בנות; "נען זשוריצי" והחצן נגן "יהי רצון..." שיבנה בימה"ק".

לאחר מכן הורה הרבי להזכיר אודות ה"כינוס תורה" ונתן עboro כך את החולות והמים להרב מרדכי שי' מענטליך. ההתווועדות הסתיימה בשעה 45:12 (לפי שעון הקיז) סמוך לחצות (אגב, באחת השיחות הזיכיר הרבי, כי יש להספיק להתפלל ערבית קודם חצות).

לאחר תפלה ערבית (על בימת ההתוועדות, כרגיל) הבדיל הרבי והחל לחקל "cosa של ברכה", כשהרבנים מאנ"ש והתי' עומדים מסביב ושרים, והרבי מעודדים בידו הק', מפעם לפעם.

הרב בנימין גורודצקי שי (בא-כחו של הרב באירופה ובאזור אפריקה), הוא שחה לעלה משעה, ואח'ך נסע הרב ביתו.

* * *

היום קיבל (בomezירות) ר' ח.צ. הלוי מקרית ישמה משה בקבוק משקה מהרב – שעורבב בו מהין של "כוס של ברכה" – עבר האדמו"ר מסאсоб. וכן, עברו משתתפי שיעורים בחסידות וברמבי"ם שהלה כתוב אודותם לרב.

לאחר תפלה ערבית הסב מנין לשודדה (ביבהמ"ד למטה), והר"מ מענטליק שי חילק לאניש והתי מחללה והמים שמסר הרב בהתועדות (בדחגא"ש) עברו הכינוס. מאוחר יותר הctrף לשודדה הרה"ח ר' אברהם דרייזן (מאירארע) שי' והתוועד עם הנאספים.

יום ב', י"א סיון

בבוקר, כשהגענו הרב מbijתו והחל לצעד מהמכונית לכיוון 770, ניגש אליו יהודי אי' ודיבר עמו. הלה שביקש ברכה לרופאות מישחו המשיך לדבר אל הרב גם בעת חלוקת המטבעות לצדקה. מעט מאוחר יותר, בכניסה לביהכניס' לкриיאת-התורה אמר לו הרב שיעשה "מי שברך" לחולה נלאחר מכן כעשהו "מי שברך" לא אמר הלה את השם בבירור וה"בעל קורא" הבין שמדובר ב"בן". הרב תיקן ואמר "בת".

כשהשי' לקח את ספר התורה לשולחן הקריאה, ביקשה ילדה קטנה שעמדו על הספסל הסמוך לשולחן הרב, מאבי להקוריבה לס"ת כדי לנש��ו. הרב הביט בה כל העת ולאחר שנשקה את סה"ת והסתכלה אל הרב, חיין אליו הרב.

בשעת קרייאת-התורה עין הרב בחומש בשיעור של יום ב' וכו'.

לאחר תפלה מנהה, נכנס אל הרב, הר' זלמן יפה שי'.

אחרי תפלה ערבית (בשעה 9: 6 בערך) נכנס הרב להתועדות.

בשיחת הראשונה, בירכה הרב את ענין ימי התשלומיין (מלשון שלימוט) הפעלים שלימוט בענייני חוג השבעות. הרב הדגיש, בהתאם לכל "מעלי בקודש" נסף עליוי בשלימוט זו בכל יום מימי התשלומיין, וכי ב"יב סיון – סיום ימי התשלומיין – נפאלת שלימוט זו באופן הנעלם ביותר.

הרבי קישר זאת לשיעור התהילים של י"ב סיון, בו מרמזו מתן תורה. ההוראה למשעה הייתה – הוספה בלימוד התורה ובאחדות ישראל שהייתה הינה למתן תורה.

לאחר השיחה פנה הרב אל א.ס. (המאן, שמהן כפifs במרץ), והגביה את ידיו הקי' להמוריצו ולעוזדו. הרב גם מחה כפifs בעצמו והוא בשמחה. כל זה הביא להתלהבות גדולה של כל הקהלה...

סיפורים מהרב. היכנוס הסתיים בשעה 00: 7.

לפני השעה 00: 8 החלו האורחים להיכנס לביהם"ד הגدول ל'יחידות כללית', אך לאחר מכן נכנס הריל"ג שי' והודיע שהיחידות תחול רק לאחר סיום החופה שנערכה באותה שעה בחרז 770.

בשעה 10: 8 בערך נכנס הרב לביהם"ד (המעלית לא פעל והרב ירד דרך המדרגות הפנימיות) וישב במקומו (על במה מיוחדת, באמצע האולם) ופתח בשיחה שנמשכה כעשרים דקות.

בתחילתה בירא כי אף-על-פי שככל אחד נושא למקוםו, בכל זאת, נשאים מאוחדים, לאחר והנסעה היא למטרה אחת – שליחות השם. הרב גם קישר זאת עם השיעור הנלמד ברמבי"ם בימים אלו.

במשך אמר שמאודים ימים שהיו כאן כולם יחד, ההתועדות וכו', יש לשאוב כח ועידוד בעבודת השם. וסיים בברכה.

כל אחד מהאנשים, ואח'ך – הנשים, ניגש לרבי מסר את הפ"ג וקיבל دولار כ"שליחות מצוה" לתתו לצדקה.

כשניגש הרב ב"ע לפסקר שי' (רב העיר ערד באה"ק) מסר לרבי בקבוק יין שלח על ידו האדמו"ר מגור שליט"א, הרב הודה לו באמרו "א' ישך כח". כמו כן מסר לה רב אלבום תמונות מאות ראש העיר של ערד.

להרבי, שיינון שי' (רב העיר אשדוד באה"ק) נתן הרב זולר נסף ואמר לו: זה עברו "אשת חברך" (הלה העיר שאג נמצאת כאן (ותעבירו בהגיע TOUR הנשים), והרב היוסוף): נאמר "אשת חיל עטרת בעלה", והרי שמה "עטרה"...

כשניגש היא, בירכה הרב בראופה שלמה (בمعנה לבקשת בمقתר שהנישקה קודם לכך), וארכיות ימים ושנים טובות.

לאחד האורחים שחתונת בנו נערכה בצהרי אותו יום אמר הרב: "מזל טוב, מזל טוב – פאר דער חתונה".

לאחר צאת האורחים נכנסה קבוצת חתני בר-מצווה והוריהם שי', ולאחר מכן קבוצת חתינים וככלה – כל אחד מהם קיבל בסיטום השיחה שטר של דולר. בין קבוצה לקבוצה כס הרב ממקום אסף את הפ"גנים שהצטברו על השלחן, הידקים בהלבשו עליהם גומיות, והניחם בשקיות נייר גודלה שעמדה למרגלות השלחן.

בתום היחידות (בשעה 9: 30 בערך) עלה הרב במדרגות דרכ' הפרוזדור ליד ביהכניס הקטן (כבסיום תפלוות שי' וי"ט). ליד ג'י"ע התחתונו" חיכו החתן והכלה שחתונתם התקיימה בתחלת הערב (כמסופר), הרב בירכם בחיו"ק "מזל טוב, מזל טוב", ונכנס לחדרו.

עבור מספר דקות נכנס הרב לתפלה ערבית. ולאחר מכן נכנס ליחידות

הרב כי סיים, שיהי רצון שיקחו אתם את כל העניינים שישם ביום זכאי זה וימשיכו זאת על כל השנה כולה, וכן המשיך הרב בסדרה של ברכות, בסדר הא-ב: לכל בראש – שנת תורה... שנת אורה, שנת ברכה, שנת גאולה... וסימן: שנת תורה, תשובה, תפלה – שמתקיימת תפילה כל אחד וגאולה... וסימן: שנת תורה, קיומו כל היום – גאולה האמיתית והשלימה. ואחת מישראל "ליישועתך קיינו כל היום" – גאולה האמיתית והשלימה. לאחר מכן מזג הרב מתקבוקים לכוסו, ומהכווס לבקבוקים, כדרכו בקדש. ואח"כ שאל היכן הרבניים מא"י ("וועו זיין דיארכישראלאידיקע רבניע?").

הרבניים החלו לעלות. תחילתה ניגש הרב ב"ץ לפסקר שי, הרב אמר לו שהרבנים יתדברו ביניהם איך לחלק את המשקה בכל אה"ק, ואיחל לו לכך גם לשאר הרבניים) "הצלה רבה". לאחר מכן ניגש הרב מרדיyi אשכנזי שי, הוא אמר "לחיים" אך התמהמה לטוטם מהמשקה, הרב רמז לו לשנות, אמרו, הנהך וב"המשחה הוא העיקר". כן נגשו הרב לוי ביטטריצקי שי (צפת), הרב יוסף העקט שי (אילת), הרב מ. גלוואוסקי שי (רחובות), הרב יוסף אייזנברג שי (ירוטין) והרב יוסף שי גערליך (ת"א). אח"כ אמר הרב: נמצא כאן "שר המשקים" דארץ ישראל, שמספק משקה ביד רחבה ובש machah וטוב לבב עבור כל התוועדות חסידית, ובודאי ימשיך בזיה עוד יותר. ומכיון שהוא "שר המשקים" – יתנו גם לו בקבוק משקה.

הכוונה הייתה לרי' יונה מנדلسון שי (מנהל יקב "شمשו"). וכשניגש אמר לו הרב: אםנס איןך رب בקהלת, אך כיוון שהנהך מייצר משקה תערובת ומזוג משקה זה במשקה שאתת מייצר...

הרב תחיליל לנגן "ויהriqueותיכ לכם ברכה" ועודד שוב ושוב את השירה בידיו הק.

אחר מכן הורה לנגן ניגון הכנה. ניגון אדמוני' הרוזן (כבא הד' פ"א). ניגן צוריצי כל-אפסי. אח"כ אמר הרב: קודם דובר אודות רבניעים מהאה"ק. ישנים גם רבניעים שנמאים לעת-עתה בחוץ-ארץ – הנה, באתערותא דלעילא יאמרו גם הם "לחיים", ומtower שטורעם" – שטורעם רבני! ("א רבני" שעטוריום!). וכל זה ימשיך את הפס"ד ד"מיד הון נגאלין! – למטה מעשרה טפחים, ובגעלה דיון. הרב הוסיף, שכמובן, גם רבני ארץ ישראל יכולים להצטרכ' בעניין זה – השווה לכל נפש. והמשיך, שבאמירת "לחיים" יתחיל כהן ואמיר "לחיים" להרב ש. וכך מדורות אפריקה.

כמה רבניעים אמרו "לחיים", ולאחר מכן הוסיף הרב: מי שהוא ספק רב – ספיקו לזופות, ושיתנו גם הוא בעניין זה [לכמה אנשים שישבו מאחוריו על הבמה אמר הרב: גם אתם היו יוכלים, אילו רציתם, להיות רבניעים...].

בשיחה השנייה, עמד הרב יעל שיעור החומר הנלמד בימי יי"א-יי"ב בסיוון והזכיר את הביאור המובא בלקויות שהמרגלים לא רצו לזרת לעולם המשעה. כנגד דעתו זו הכריזו יהושע וככלב – "טובה הארץ מאד מאד", שיעיר הכוונה היא קיומם התומם"ע באופן של עשי' ובארץ ודока עי"ז נמצאת בחו"י פנימיות הכתה – "אם חוץ בנוחה". הרב הסביר שדבר זה קשור למטען תורה שחדשו המשכת התורה בארץ דока. יחד עם זאת, המשיך הרב, יש לזכור את תוכן פשוטות הכתובים – הכוונה לא"י בפשטות בגאולה האמיתית והשלימה ואין להסתפק בגאולה רוחנית בלבד.

לאחר השיחה שוב מהא הרב כי כפיים להגברת השירה והשמה, ואף סימן באכבעוטוי (לר"ד אבוחצירה) לשrok. השירה והשיריקות, נמשכו זמן רב (יחסית) ובשמה רבה.

בשיחה השלישי, לאחר הזכרת המבצעים, עורר הרב שוב אודות לימוד ספר "משנה תורה" לרמב"ם, שמרתתו לאחד את בניי על ידי לימוד הלכות פסוקות זוקא ללא טעמים, דבר השווה לכל נפש. בהקשר לכך, התייחס הרב ל��שי' שתעורה בקשר ללימוד ספר הרמב"ם, מדברי אה"ז הפסק כדעת הראי'ש, שאין להורות הלכה מתוך דברי הרמב"ם, לשם הלכות פסוקות ללא טעמים, נשאלת אם כן השאלה, כיצד נקבע לימוד כזה שהוא היפך דעת אה"ז? הרב השיב בהתבטאו שקהלו וטרו בkowski ז' בנסיבות ופלפולים שונים ללא צורך, תוך חוסר תשומת לב לבכללות העניין... הרב הסביר את החלוקת הפשוט בין לימוד הלכה להלכה והסקת מסקנות, שבו נזקקים לטעמים כדי שלא לבוא לכלל טעות, בין לימוד הלכות ברורות בפשוטות. לימוד הלכות ברמב"ם – הסביר הרב – דומה לשאלת אצל הרב, וידוע מנהג ישראל שהרב מшиб פסק הלכה ללא ביאור טumo. הרב המשיך ואמר שישנו גם עניין של "ראש ישיבה", שעינינו לבאר את עומק ההלכה לטעמייה ולימוד כזה צrisk, אכן, לבוא לאחר לימוד ההלכות בפשוטות.

בהמשך, הזכיר הרב את ההלכה המובאת בתחילת השיעור היומי ברמב"ם – "モותר לרוץ בשבת לדבר מצוה" וביאר את ההווראה מכש שגם תלמיד חכם, ובפרט רב או ראש ישיבה הנקראים בשם "שבת", צרכיהם לרוץ כדי למלא את שליחותו של נושא דורנו.

בשיחה הרביעית, עורר הרב אודות השתתפות במגבית צדקה, בקשר לחגיה"ש. לאחר מכן אמר הרב שיתוון בקבוקי משקה מן התוועדות לרבניים. הרב סייר שבליובאויטש היו קוראים לחג השבועות "חג המ"צות", מפני שהיו מגיעים כל הרבניים, מורי-צדקה, שלא היו יוכלים לעמוד את קהילותם בפסח ובכוסות מפני ריבוי השאלות בדיין הגדים. כיוון שהגיעו רבנים רבים, בלי עין הרע, ואין מספיק משקה – המשיך הרב – אכן לרבני הנוסעים לא"ק, שמתמציתה שותה העולם כולו, על מנת שייחלו ממו בארץ כולה.

הרבנים דארה"ב). הרב קיבלו ב"ג"ע התחתונו", שם ישבו ליד שולחן עד השעה 00:00 בערך.

בשעה 00:10 בערך נערכה בכיהמ"ד הקטן התווועדות לרוגל סיום לימוד CITHT ה쇼חותים. בהთווועדות דיברו הרבניים, המשפיעים והשוחטים שאצלם למדו התי את מלאכת השחיטה. בסיום התווועדות קיבלו התי שי "הודעה" לשחיטה מאות הרוב קלמנסון שי.

יום ד', כ' סיון

בשעה 10:5 אחה"צ ירד הרב לבייהם לדמטה, ואמר שיחת תלמידות תחינה המסימות את לימודיין בבית רבקה".

בתחילת השיחה, הסביר הרב כי יש להתייחס לסיום שנת הלימודים, ע"פ הוראת התורה. הרב אמר כי יש למלוד מנהיג ישראל ב"גמרה של תורה" להתחילה מיד לאחר סיום פ"י "זואת הברכה" את קריית פ"י בראשית. אין מקום להפסקה — הסביר הרב — בסיום שנת הלימודים ולמרות שביחס למסגרת הפורמלית ניתן "חופש", הרי שיש להתחילה מיד להוסיף בענייני תורה ויהודות. הרב ה添טטא שהדבר היקר ביותר שניתנו לאדם הוא הזמן וכי הדבר מודגש במיוחד בשנות הנעורים בהן מתפתח הגוף בקצב מהיר שמצוות מובן גם בוגר להתקפות הרוחניות.

בחמש' השיחה, ביאר הרב את ההוראה הקשורה לפרשת השבוע מסיפור הגמara אוזתו אשתו של קורח שהשפיעה עליו להולך על משה רבינו, לעומת אשתו של אוון בן פلت שהצילה אותו מן המחלוקת. הרב הסביר שרואים מכאן את גודל כחן של נשי ובנות ישראל, בהן תלוי הנגמת הבית כולו. הרב אמר שרואים מענין זה, עד כמה דרושה זהירות מגואה שהוא זה שהசילה את קורת, ולכן אסור שהחצלה בשנות הלימודים תעורר גאות אלא אדרבה — חשך להוסיף ביטר שאת בעניינים אלו.

בחילוך האחרון של השיחה, הזכיר הרב את השיעור היומי ברמב"ס וביאר שני עניינים, בהם מודגשת שלילת הגאות והמחלוקות [בסוף הל' יו"ט — "אל ישנה אדם מפני המחלוקת" ובהתחלה הל' חמץ ומצה — חומר איסור חמץ המורה על גאות].

בסיום השיחה שארכה כשעה, אמר הרב: נסיים את הכנסת בעניין של צדקה, עי"ז שככל אחת מכך קיבל שטר של דולר כדי לתת לצדקה.

הרב נתן להנלה שטרות של דולר כדי לחלק בין משתתפות הכנס וסימן: "קיים בריא ושמיעת בשורות טובות תמיד כל הימים".

cashew הרב לחדרו המתין ליד פותח המעלית (למעלה) מר צ'יס (בעל ה"יאכטאי" שאותו דיבר הרב בי"א ניסן תשמ"ג) ועם חיכו שני אנשים נוספים. באותו מהתעלית הושיט לו הרב את ידו לשлом ואמר לו בחיכון (באנגלית): "אני מופתע לפגוש אותך". הוא ומלוויו נכנס ל"ג"ע התחתונו"

הרבניים המשיכו באמרות "לחיים", והרב ענה להם, אך בנסיבות לא שר הקהל. ואז אמר הרב: כפי הנראה, הרי מכיוון ש"צדיקין דומין לבוראו", ועאכ"כ רבנים — נוהגים הם ב"קהל דמה דקה", ואצלם נחשב הדבר ל"רעש גדול", "רוח גדולה וחזק מפרק הרים" וכו'. אמנם, מכיוון שאנו חזו "בעל בתים" ולא רבנים — נעשה את ה"רעש האמתי... והתחליל לנו ניגון הקפות לאביו ר' לוי"ץ זיל. וכל העת ניגון ונגע בחזקה בראשו הק.

רמז להש"ץ לנו י"ר כו' ועוד שוב את שירות "шибנה", במחיאות כפיים. הכריז אודות ברכה אחרונה ואח"כ חילק דולרים לטאנקיסטים. קודם צאטו התחליל הרב לנו "כי בשמה תאזו".

יום ג', י"ב סיון

הרבי נסע היום ל"אוהל". כשיצא לנסוע אמר משחו, ליד הפתח, ליד דובר צרתית. ליד המכונית עמדו הר"ם אשכנזי והר"ל ביטריצקי שי' והרב בירכם: "פארט געזונטערהייט, בשורות טובות, והצלחה רבבה".

יום ד', י"ג סיון

כשהגיע הרב ל-770, עמדו בשביל הכנסה ל-770 רב מאנגלי ורעניינו (שבנם לומד בישיבה ב-770) וכשהלך הרב על המדריכה שלפני המדרגות ניגש לה והושיט לרבי את ידו באמרו "שלום عليك", הרב ענה לו "שלום عليك", ושאל: "ווער זייןט איר" (= מי אתם? האב ענה כי התי הלומד בתות"ל כאן, הוא בנם. הרב בירכם (בנם נהיה לא מכבר חותן)" מזל טוב, איר זאלט האבן א סאך נחת פון איהם, און פון אייער אנדערע קינדער" (= שיררו רוב נחת ממנו ומשאר ילדיהם...). אח"כ הסתובב ונפה לרביבת ואמר לה בחיכון ובמאור פנים: מז"ט.

אחרי תפלה מנוחה נכנס ל"ג"ע התחתונו" הר' יהושע שי' קארף שבבימים אלו מנשיעת הקשורה לעניין המעדות (זכור, קיהל הלה משקה מהרב ב"שפ' בחוקותי).

סמוך לזמן תפלה ערבית, נערכה בחצר 770 חופה, עם סיומה (בשעה 45: בערך) יצא הרב מחדרו, לתפלה ערבית. בנתים נכנסו החתן והכלה ל-770 והרב אמר להם "מזל טוב".

יום ה', י"ד סיון

נסע ל"אוהל".

* * *

הר' יונה מנדلسן מירוטוי, שאותו כינה הרב בסיום התווועדות דיב"ב סיון כ"שר המשקיס", נתן לו בקבוק משקה והורה לו לערבו במשקה שהוא מייצר — קיבל "צעטיל" שבו הוראות על אופן העירוב.

יום א', י"ז סיון

לאחר תפלה מנוחה נכנס לרב הרב שמחה עלבערג שי' (יויר אגדות

מפרשת קורה – סיום הרב – شأن להתפעל ולבוא לידי רפיון במילוי שליחותו של משה רבינו לעסוק בקרירוב וחוקים, גם אם ישנו קורה ועמו מأتים וחמשים ראשי סנהדראות שחולקים על משה רבינו.

השicha השלישית הוקדשה לשיעור היום בرمבי". הרב הסביר שבקביעת הלוות "שביתת עשר" בסמכות ההלכות שבת, ולא לפי סדר הzmanים בין הלוות שופר, סוכה ולולב, מודגש כללו של הרמב"ם בחיבורו "הלכות הלוות", שכן מנוקודה מבט הלכתית – דומים דיני יהוכ"פ לדיני שבת. בהקשר לכך, עורר שוב הרב אוזות הכוונה בלימוד ההלכות ברמב"ם – לימוד כפשותו – שرك באופן כזה ניתן לסייע גי פרקים בכל יום. בהמשך אמר, שישנם ישיבות, שככל יימודן אין אלא באופן של "חריפות", כאשר הם סבירים, שלימוד באופן של "בקיאות" מתאים רק ל"בעלי בתים", וכן מספיקים הם למדוד דפי גمرا ספרורים בלבד במשך "זמנן" שלם...!

הרבי הוסיף גם שבאופן לימוד כזה, גם החיריפות אינה כדיברי, כיון שיכולים לבנות בנינים שהם היפך דברי המשנה והגמרא, שכן מעולם לא מדובר זאת: בעיני ראייתי – אמר הרב – יהודי ת"ח שהתפלל בסוגיה מסוימת בחיריפות רבה ולבסוף התברר, כי כל אריכות הפלפול היא היפך לשינה מפורשת: בהמשך השicha אמר הרב ביאור בשיטת הרמב"ם לגבי כס חמימי של ליל השדר.

מאמר (כעין השicha) ד"ה "עובד הלוי הוא". לפני המאמר, הקדים הרב שיחזור נקודות ממאמרו של הצ"צ בד"ה זה, מאמר שהובא מבית הדפוס לפני יום השבת.

בשicha הרבעית עמד הרב על עניין בפרשה, הדורש ביאור בפתרונות הכתובים ורש"י איינו מבארו (בענין מוטות הנשיים); לאחר מכן שאל בקשר ללקוטי לוי"צ ופרק אבות (פ"ג, מ"ב). בהמשך ביאר הרב את שאלתו בענין "אל יפטר מחברו אלא מתוך דבר הלכה" עניין שהזוכר בתווועדות ליל י"ב סיון, ושוב העיר ש"תופסיט" רק את המלים מבלי לשים לב לתוך העניין אוזותינו מדברים. וכך מתעוררות "קושיות".

בשicha האחורה, תירץ את השאלות בפרש"י; בהערות על הזוהר וכן ביאר את ה"מילי דחסידותא" שבפרק אבות.

בסיום התווועדות, עורר הרב שוב אוזות לימוד השיעורים הקבועים ב"משנה תורה" לרמב"ם ופרוסום העניין בכל מקום ומקום.

הרבי אמר שיתן " משקה" מן התווועדות לנוסעים ל"חציו הצדור הדرومוי" על מנת שבבואם לשם יחמו את המקומות כלו באוירה שיביאו מכאן, "אָא אִידישׁ אָוֹן אַסְטְּרֵיךְ וְאַרְעָמְקִיטְ" (= חמיות יהודית וחסידית), ולכל בראש לעשות "שטרעם" אוזות לימוד השיעורים בספרו של הרמב"ם.

ושחו שם מספר דקotas.

כפי שנמסר הציג הלה בפני הרב את א' ממלווי – מאנשי חברת "סול בונה" באה"ק, וסיפר על עסק משותף שהם עושים עתה. הרב ברכס בהצלחה.

יום ו', כ"ב סיון

בקשר לפירושי עליו ידובר בתווועדות ש"ק, כתוב הרב:

"למה איינו מבאר שמות הנשיים (לקיקות המטוות) כמו בשאר המקומות עד"ז".

ש"פ קורה, כ"ג סיון, מבה"ח תמו

1: התווועדות.

בשicha הראשונה, הסביר הרב את עניינו של "חודש הרביעי" שקשרו עם עניין של היפך הטוב – "צום הרביעי", אך הכוונה היא להיפך עניין זה לטוב. הרב הוסיף, כי בהמשך ל"חודש השלישי" שתוכנו – ירידת התורה "לעשות שלום בעולם", בא "חודש הרביעי" ומוסיף, שיש לרדת עוד יותר ולפעול גם במקום החושך כדי להפכו לאור, מכאן תשובה – הוסיף הרב – לאלו הטוענים שיש להסתגר בדי' אמות של תורה – שתכלית נתינת התורה היא לפעול בעולם ודוקא במקום החושך. בהקשר לכך, אמר שכאשר ישנו יהודי הנמצא במצב של פיקוח נפש ברוחניות מצוה התורה על חברו, להפסיק מלימוד התורה ולהצילה. הרב הוסיף, שיתירה מהך – אפילו כה"ג העובד בעבודתו בקדושים ביהוכ"פ חייב להפסיק עבודתו ולעסק בעניין של פיקוח נפש ואפילו במצב של טפק ספיקא!

הרבי קישר את הדברים להנחותו של הרב ריי"ץ נ"ע (שמאסרו וגואלו היו בחדשים אלו), שהעמיד בסכנה את כל עבודתו בהרבצת התורה והיהדות, כדי להבטיח שלדים קטנים הנמצאים בפניה רוחקה לימדו אל"ף-ביה"ת.

בשicha השנייה הזכיר הרב את המאורע שאירע בכ"ג סיון, בזמן המלך אחשורי שאז נחתמו הספרים שתוכנים – "אשר נתן המלך ליהודים להקהל ולעמוד על נפשם" ונשלחו בידי הרצחים לכל מדינות המלך. ההוראה מכך – אמר הרב – כי אין לייהודי לחושש ממניעות ועיכובים בעבודתו מפני אומות העולם, כאשר רואים שלכלות המדינה לעין כל, שלא רק שאינם מפrium לעניין היהדות, אלא אף משתדלים לעזר ולסייע בהם. הרב המשיך, כי תתקנן מניעה ועיכוב דזוקא מצד בניי, כפי שמסופר בפרשא על קורה, שטען שאין לעסוק בקרירוב וחוקים, שכן "כל העדה כולם קדושים", ולא רצה לרדת למטה, כדי "לעשות שלום בעולם", אלא רצה להיות "כהן גדול" ועוד הביא ראיות מן התורה לשיטתו! זהה ההוראה

לחבר את שני אופני העבודה, משפיע ומקבל, עליהם מرمזות החכמה והלבנה. בהמשך השיחה התעכב הרב על השיעור היומי ברמב"ם, בהל' קידוש החדש, בו מביא הרמב"ם בחשבונו דוגמאותמן המולד שהי' בשנה בה כתוב את ספרו. הרב עורך את התמייה, כיצד מביא בפרק ט' דוגמא משנת תתק"ל ובפרק י"א דוגמא משנת תתק"ה, שמונה שנים מאוחר יותר; הרב חשב שהזיה מהדורה נוספת (או יותר), וכשהרמב"ם חזר והגה וכי צריך לתקן ז' מה כתוב את השנה בה עמד כתיקון הלכה זו. הרב אמר שהרמב"ם לא ראה ואת כתיקון של דבר ראשון, אלא ענינו חדש למגורי, "כל יום יהיו בעיניך חדשים". מכאן ניתן ללימוד הוראה בנווגע ללימוד התורה בכלל, וכן בנווגע למילוי שליחותו של נשיא דורנו באופן של דבר חדש. בהקשר לכך אמר הרב, כי אין לחפש בשדות זרים ולא מאמץ עניים אחרים ואפיו הם ענייני קדושה אלא שאינם "כרמי שלוי". הרב הזכיר את ההוראה "מעשה רב" המובהת בוגמרא שרבע אחא הידר לקחת הדס של "תרי וחד", למרות היוטו הדס שוטה "יהואיל ונפק מפומיי דרב כהנא" שהי' רבו.

מאמר (כעין שיחה) דיה "זהי מדי חדש בחדשו וגוו".

כהקדמה לשאלות בפרש"י אמר הרב שאין להמנע מלהעלות קושיות וגם לתרץ בקשר לדבריו וכי הרשות נתונה לשאול ולהעיר על הדברים הדורשים ביאור.

רבינו התעכב על פירוש רש"י (כא, ז) וכן שאל בנווגע לעניןblkוטילוי"ץ ובפרק אבות (פ"ד, מ"ז).

בחלקה השני של השיחה, התיחס הרב באריכות לשאלות שונות שהועלו ב"קובציים" בקשר ללימוד הרמב"ם. הרב ענה בין היתר על השאלה כיצד לומדים פסקי הלכות בספרו של הרמב"ם בזמן שהראי"ש ואדה"ז פוסקים שאין להורות מספרו. הרב הסביר שאכן אין פוסקים הלכה למעשה מספר ה"יד", אך חלק "ההلاقתי" שבторה כולל כל הלכה פסוקה שבתורה גם אם לא נפסק כמוותה. הרב התבטא בקשר לכך, ששוב נטפסו לכמה מלים מבלי לשום לב לכללות הענין, וכי הדברים כה פשוטים עד כי לא עלתה על דעתו שיש צורך להבהירם... הרב העיר גם שזו מתפקידה של

ה"מערכת" לצוף את העורותי ובפרט בעניינים כה פשוטים... בשיחה החמישית ביאר הרב את העניינים בפרש"יblkוטילוי"ץ ובפרק אבות. בסיום השיחה, הורה לחוץ לנגן "יהי רצון... שבנה ביהם"ק". לאחר מכן הזכיר הרב שיש לעשות את כל הרכנות המתאימות לקראות ימי חג הגאולה י"ב-י"ג תמוז, ולהשתדל לעשות זאת באופן שלמעלה מדידה והגבלה.

בסיום התוועדות הזכיר אודות אמיות ברכה אחרת.

הרבי נתן בקבוקי משקה להרב מ.מ. קאזורנוואוסקי עברו דרום אפריקה, ולהרב אלעזר שי' גישטעטנער עברו אוסטרלי. לאחר מכן החל הרבי לנגן ניגון "הקפוט" לבניו ר' לוי"ץ ז"ל, ועודד את השירה בתנוועות מרכזות בידו הק', באופן חזק וגובר (את הבבא הראשונה – שרו תשע פעמים).

סימן לחוץ ר' מ' טלישבסקי שניגן "יהי רצון" כו' שיבנה בית המקדש במחרה ביוםינו", ועודד בידו את הגברת השירה. לאחר מכן הכריז אודות ברכה נוספת.

בדרכו למקומו לתפלת מנוחה, פתח סידור שנראה הי' כהפהך.

יום ב', כ"ה סיון

היום נערכה התוועדות מיווזת למסיימי הקורס הראשון של יעד מחנכים' להכשרת מורים ומחנכים, ומנהל המל"ח הר' חודוקוב מסר באמצעות הרה"ת יקוטיאל שי' ראנד סיכום וברכה.

שעות ספורות לפני כן הוכנס פתק לרבי אודות קיום התוועדות, וכעבור זמן קצר התשובה:

"ויה"ר שילה בהצלחה רבה
اذכיר עה"צ".

יום ג', כ"ו סיון

כשיצא הרב לתפלת ערבית, המתינו בדרכו אב ובנו (הבן – על כסא גלילים לע"ע) והרב אמר להם "רפואה קרובה". גם בסיום התפלה המתינו והרביביט בהם וחזר שוב: "רפואה קרובה!!"

יום ח', כ"ח סיון נסע ל"אוחלה".

ש"ק פ' חותת, ל' סיון, אדר"ח תמו

כשנכנס הרב לתפלת שחרית הודיע לריל"ג על התוועדות.

30:1 – התוועדות.

בשיעור הראשונה הסביר הרב את מעלהו של חודש תמוז – החודש הרביעי, לגבי חודש השלישי: עניינו של חודש השלישי הוא נתינת התורה לבניי (כדי לעשותות לקב"ה דירה בתקתונין), ואילו עניינו של חודש הרביעי הוא עשיית ה"דירה" בפועל.

בחלקה השני של השיחה, ביאר הרב את ההוראה הנלמדת מיום א' של ר'ח' וכן את ההוראה מפרשת "חותת".

בשיעור השני, ביאר הרב את ההוראה שיש למדוד משנת העיבור, שענינה להשוות את הפער שבין שנת החכמה לשנת הלבנה. הרב הסביר שיש

ביום כ"ט לחודש, לאחד שכותב יום קודם לכן, כי יום הולדתו יהול
היום (תשובה נדירה למד):
**"מנaggi יום הולדת בעצת'-כהורת רב מורה הוראה בפועל
אזכיר עה'צ".**

* * *

לר' דוד נחISON, מנהל הטנקים — נידוחות חב"ד באה"ק:
"דו"ח ופנ"ן **כדי שיהא בכל טנק: ס' היח סהמ"ץ** וכמה טופסיטים
דוחמורה שיעור (מקאו"א מהט)".

* * *

לא' העוסקים בהפקת המעינויות באה"ק בمعנה לשאלתו:
"...וענינים הכלל בכלל — כਮובן אין לייחיד מי שיתהה כי אם ע"ז
הכלל **הינו באסיפה עסקני אכן"ש שיין".**

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *

* * *